

210

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 13. prosenca 1893

List 2.

Mariji na sv. Gori.

Že v mlado jutro se razlega petje,
Iz pers mladeniških prošnje goreče
Kipé na mesto milosti sloveče,
Ki krasi bujno ga spomladno cvetje.

A sredi njega mati rajsko-mila,
Marija, vbožcem vsem delí dobrote:
Otira solze iz oči sirote.
In v rane vliva hladnega zdravila.

Zató zaupno k Tebi, zvezd Kraljica,
I serce moje se zateka revno.
Pripravi ga za stan visoki, sveti!

Glej v roke Tvoje ga vložim, Devica!
O stori čisto ga, goreče in pohlevno,
In v vek Ti hoče glasno slavo peti!

— m —

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

XII. Poglavje.

Nauki o ss. skrivnostih.

14.

Tvarinovci (materijalisti) priznavajo, da ima priroda skrivnosti za čute; deisti priterjajo, da je dokaj skrivnosti, česar jih lastna spoznava preverjuje; zakaj ne bi tedaj kristjani verovali skrivnosti verskih na Božjo besedo? Ali se po dvoje sodi? Naj svobodnjaki dokažejo, da to dopušča pravica!

15.

Verske skrivnosti, pravi tropa modrežev, pobijajo um. (Se vé da, pobijajo um napuhnjenecv.) Cherburgov, Humeov, Roussov, Volterov, Kantov,

Hegelanov, Renanov in družih domišljavcev, pa ne pravega, zdravega uma. Zares pa stvarjenje pobija brezbogovca (atheista), pa ne véra v Boga (theista), ki veruje Boga stvarnika.

Previdnost božja pobija „deista“, ki sicer veruje v Boga, pa si misli, da je Bog previsok, da bi se pečal s svetnimi zadevami: ne pobija pa véra, kateri veruje, da Bog, ker je vstvaril svet, ga mora tudi vladati in ravnati vsled svojih lastnosti po svoji neskončni previdnosti.

Razodetje božje pobija božnika in bogovca, ki terdita, da razodetje um vničuje, ne pobija pa juda, kateri mu priterjuje.

Včlovečenje Sina božjega pobija Juda, ne pobija pa kristjana. Resnična nazočnost Sina Božjega v sv. Rešujem Telesu pobija kalvina, ne pobija pa luterana.

Prebistitev (da se namreč bistvo kruha in vina spremeni v bistvo telesa in kervi J. Kristusa) pobija luterana, pa ne pobija katoličana.

Ta razpor mišljenja zastran verskih skrivnosti svedoči tedaj razvidno, da tu ni nobene dokazane navskrižnosti, saj bi drugače um, ki je občen vsem ljudem, vsaj pri večini izmed njih se moral predramiti iz te navskrižnosti. Naše verske skrivnosti ne pobijajo torej uma, kakor je sam ob sebi, temuč le um omračeni napuha in poželjivosti.

16.

Ne, naše verske skrivnosti ne pobijajo uma, temuč pobijajo strasti serca. Ako bi vera tirjala jej le naš razum podvreči, ne pa tudi naše volje pod njene ostre zapovedi, in ako ne bi žugala večnih kazni onim, kateri jih ne spolnujejo: potem ljudje se ne bi toliko upirali njenim skrivnostim. Pa kaj to pomaga, ker skrivnost lahko tajiš, pa

zatreti je ne moreš, in tvoja sodba ne bo ložja, ampak težja zaradi tvoje nevere.

17.

Kerščanska vera ima dvoji obraz: enega sojnega (svetlega), drugega osojnega (senčnega). Ako jo preišljujemo v njenih dokazih, je sama jasnost in sama prepričalnost, čudeži storjeni o belem dnevu, priznani po njenih sovražnikih in njenih prijateljih: prerokbe očivestno spoľnjene: zadržki ne zmagljiivi po človeški misli, vsi užugani po njenih oznanovalcih: njena rodovitnost, celo v naročju smerti; konci, vse svedoči, ne utajljivo, da naša vera je nebeška. — Ako pa jo preišljujemo v njenih resnicah, se nam vmes odpirajo neizmerne globočine, skrivnosti nerazumljive, tema neprezirljiva. Ker pa sta dva obraza pretesno spojena, nas mora svetlost prvega primerjati spošтовati temnost drugega.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ilirske Bistrice. († P. Ljudovik Bilc, kapucin Reškega samostana.) Iz vsih krajev naše domovine nam donaša „Danica“ poročila o smerti in življenjepisne čertice verlih in zaslužnih in duhovskega ali svetnega stanú. Žalostna dolžnost je tudi meni, našemu cerkvenemu listu poročati o smerti dragega mi sorodnika, ter nekoliko opisati blago življenje in delovanje P. Ljudovika Bilca, Reškega kapucina, ktereга je Bog skoraj nenadoma, pa kakor se nadjamo dobro pripravljeneга 28. decembra v večnost poklical. Naj bojo te verstice ranjkemu v spomin; čast. bralcem pa v spodbudo, da se ga v molitvah spominjajo. Mene je berzobjavno poročilo o njegovi smerti tem britkeje zadelo, ker je bilo nepričakovano, ko sem bil le nekoliko ur poprej doznal, da je O. Ludovik nekoliko zbolel. Pred božičem sva si dopisovala; prosil me je, da naj mu poslovenim par priljubljenih hervažskih božičnic, ktere pesmi želi poslati nekemu duhovnemu prijatelju na Kranjsko. Z veseljem sem mu spolnil željo; in pismo, v katerem se mi zahvaljuje, je zadnje, ktero mi je pisal dragi O. Ljudovik. Božične pesmi je še poslušal v svoji prijazni cerkvi; pesem o ss. treh Kraljih pa je prepeval — tako se nadjamo, z nebeškimi duhovi v svetem rajju.

Umerl je torej P. Ljudovik 28. decembra, malo pred 7. uro zvečer. Bolehal je nekoliko že nekaj lét; terpinčil ga je hud kašelj, in že dolgo časa skorej nič ni mogel spati. Svojo nadlogo je pa silno poterpežljivo prenašal, nobenemu ni tožil, da je bolan. Bil je vedno jasnega lica in zmerom vesel in zgovoren, ter do zadnjega neutrudno delaven v svojem poklicu. Skozi celi advent je po več ur na dan spovedoval; na Sveti dan je opravil tri ss. maše; maševal je v praznik sv. Štefana in še celo sv. Janeza. Po sv. maši začne tožiti, da mu je slabo. Pošljejo mu po dva zdravnika, ktera nevarnost berž spoznata. Prihajalo mu je vedno huje, pa naj bolj žalostno je

bilo to, da se v tako hudem terpljenju ni mogel na postelji odpočiti. Ves čas bolezní je bil naslonjen na mizo, sedeč ali stoječ do zadnjega trenutka. Drugi dan, dan nedolžnih otročičev, je prejel v pričo vsih sobratov zakrament sv. poslednjega olja in kmalo na to, med 6. in 7. uro zvečer je mirno v Gospodu zaspal. Žalostni, s solznimi očmi so prenesli redovniki truplo pokojnikovo v samostansko kapelico in potem v spodnjo sobo za tujce, kjer se je od jutra do večera toliko ljudstva iz vsih stanov zbiralo, da je bila po hodnikih velika gnječa. Vse je želelo pomoliti za ranjkega in ga pokropiti, ter še enkrat videti milo njegovo obličje.

Naj bolj pa je kazal pogreb, 30. dec. popoldne, kako spošтовan in ljubljén je bil na Reki umerli P. Ljudovik. Vdeležile so se pogreba sestre redovnice vsih dobrodelnih zavodov Reških, oo frančiškani s Tersata, kapucini Reški, mnogo duhovnov teržaške, kerške in senjske škofije, vsi Reški duhovniki, kanoniki z mil. gosp. prelatom-župnikom dr. Avgustinom Bedini-jem, kteri je ranjkega pokopal. Za kersto je šla nepregledna versta pogrebcev, med njimi mnogo odlične gospode, bogatih tergovcev, vradnikov, obertnikov itd. Po ulicah, po kterih se je spreved pomikal, je čakalo nebrojno ljudstva, ktero se je prav dostojno obnašalo. Marsikomu se je zasvetila solza v očeh, ko so memo njega nesli k večnemu počitku spošтовanega očeta kapucina, kteremu je bil skorej vsakdo hvaležen za kako skazano dobroto. Posebno lepo so se skazali Reški zdravniki, kteri so skorej vsi skupno spremili na mirodvor pokojnega o. Ljudovika. Reški liberalni listi, ki niso sicer duhovnom posebno prijazni, so izražali svoje sožalje na izgubi verlega kapucina ter jako pohvalno menjali blago, skorej petdeset letno delovanje v korist in blagor Reškega ljudstva. —

Rojen je bil o Ljudevit Bilc v Ilirski Bistrici leta 1824. Doveršil je v Ternovem ljudsko šolo, ter stopil v Reško gimnazijo, kjer se je učil z dobrim vspehom. Doveršivši zahtevano število razredov, izpolne z veseljem serčno željo svojemu ljubljénemu očetu, ter prosi za sprejem v Reški kapucinski samostan. Radi so ga kapucini sprejeli l. 1843 in veseli so bili, da so samostanu pridobili poštenega, talentiranega mladenča. Nadaljeval je v samostanu šolanje učil se potrebnega modroslovja in bogoslovja, in ko je doveršil 23 leto, je bil po senjskem škofu Mirku Ožegoviću mašnik posvečen, 21. februvarija l. 1847, ravno na svoj rojstveni dan. Pel je z veliko slovesnostjo v svoji domači župniji, v Ternovski farni cerkvi, svojo prvo sveto daritev.

Mala hervažska kapucinska provincija ima samostan v skalnatem, hervažskem Primorju, v nekdanji Vojaški krajini, v Karlobagu. V tem samostanu je navadno kakih 5 ali 6 redovnikov, kteri ondotnim gg. duhovnom pomagajo v dušnem pastirstvu. Tje je bil poslan naš o. Ljudovik, tam je nekaj težavnih, pa srečnih let preživel. V tistih pustih in samotnih župnijah je pomagal pridigovati, spovedovati, obiskaval je bolnike, in bil celo nekaj časa oskerbnik neki osiroteli duhovniji. Marsikaj zanimivega je pripovedoval o nekdanjih graničarjih, kterim je bil dušni pastir. Mnogo resnega, pa tudi marsikako šaljivo dogodbico je povedal iz časa svojega bivanja v Karlobagu. Čez par let je bil prestavljen zopet v Reko, kjer je ostal do svoje smerti.

V tem času je bil dvakrat v samostanu predstojnik in je opravljal razne duhovske službe. Več let je bil katehet v neki oddaljeni šoli Reške okolice; bil je dolgo versto let kapelan v veliki bolnišnici, duhoven jetniški, spovednik redovnicam itd. Dokler je mogel, je pogostoma in rad z lece govoril, in tudi v druge kraje je hodil rad o raznih slovesnostih pridigovat. Posebno rad je zahajal na Pivko; dolgo versto let je pred velikonočjo po celi teden in še dalj spovedovati pomagal v Zagorju in v Knežaku. Bil je pa tudi na Reki jako priljubljen spovednik. Še celo bolehen, ko se mu je svetovalo, naj si varuje zdravje, je po cele ure sedel v spovednici, ter veselo izverševal svoj poklic.

Kedo bi preštel bolnike, ktere je ranjki Ljudovik v skoraj petdesetih letih previdil s svetimi zakramenti, z molitvami tolažil in spremil v večnost? Posebno v imenitne in bogate hiše je bil jako pogostoma klican k umirajočim; in marsikterega terdovratneža, kteri o sv. zakramentih nič slišati ni hotel, je s prijazno in milo besedo pregovoril, da se je dal previditi, ter se z Bogom spravljen preselil v večnost. Ni torej čudno, popolnoma naravno je, da so mu bili ljudje za skazane dobrote hvaležni in da so ga ljubili in spoštovali.

V vročih poletnih mescih, je imel navado, zapustiti za nekaj tednov Reko, ter obiskati svoje prijatelje na Kranjskem. Tudi letos je bival dalj časa pri gosp. župniku A. St. na Gorenjskem. Boljšega zdravja in okrepcan se je vernil v samostan. Naj večkrat je bival pri svojem starem prijatelju gosp. dekanu D. v Šmarijah. Vsako leto je pa gotovo obiskal svojega dragega prijatelja gosp. Mart. Tomca v Suhorju. Od mladih lét sta se ona dva kakor brata ljubila, vedno si dopisovala, se obiskovala, tako, da je tako prijateljstvo za res redko. Čudno, da je župnik Tomec berž za o. Ljudovikom umerl; o. Ljudovik 28. decembra, Tomec 4. januarija. Bila sta tukaj zvesta prijatelja, nadjamo se, da sta zdaj v svetem rajju na vekomaj združena.

P. Ljudovik je bil réven kapucinski menih; v svoji skromnosti in resnični ponižnosti ni nikdar iskal časti in hvale; sedaj, ko je doveršil tek življenja, ko je za svoje dela prejel zaslužen plačilo, sedaj še manj želi moje pohvale. Vendar sem mu hotel v znamenje ljubezni in hvaležnosti postaviti v „Danici“ mali spominek, da ime blagemu možu pozabljivosti rešim, da obudim njegov spomin v premnogih njegovih duhovnih prijateljih, da se ga bojo spominjali in privzemali v „memento“ presvete daritve.

Janez Bilc.

Iz Ternovega na Notranjskem. Poročajo nam časniki, kako so se po deških in deklških vstavah in po raznih društvih veršile božičnice s predstavami, s petjem in deklamacijami. Tudi v našem zavodu „Ubogih šolskih sester de Notre Dame“ se je kakor druga leta tudi letos obhajala lepa božičnica. Predstavljal se je božična igra, ktera je bila pred kakimi 30 leti v „Danici“ naši natisnjena: Pastirci na betlehemski planjavi, kterim oznanja angelj rojstvo Mesijevo; in pastirci pred jaslicami moleči nebeško Dete. Govorile so deklice, kolikor se more od takih zahtevati, prav dobro. Posebno lepo so pele mične, vpletene pesmice tako, da so bili poslušalci ginjeni, ter so prav zadovoljni s tem, kar so videli in slišali, zapustili samostan.

Dan sv. Janeza, imendan vstanovnika samostana in njegove soproge, je bila v hišni kapelici peta sv. maša. Zopet so gojenke spremljane s harmonijem prav dobro pele latinsko mašo, popolnoma v cerkvenem duhu. Da se v samostanski kapeli pogostoma sliši lepo, cecilijansko petje, gre vsa hvala č. gosp. duhovnemu pomočniku F., kteri z veseljem in vnemo za sveto petje deklice podučuje s prav dobrim vspehom. Po sv. maši so se zbrale v samostanski obednici redovnice, učiteljice, gojenke, z nekterimi drugimi odličnimi osebami, med njimi sta bila tudi gospod in gospa Valenčič, vstanovnika in dobrotnika našemu zavodu, ki sta obhajala svoj godovni dan. Ko so gojenke odpele primérno pesem, stopi ena izmed njih pred omenjena vstanovnika, ter jima serčno častita, gorko se jima zahvaljujoč za vse dobrote, ktere skazujeta zavodu, šolaricam in sploh ternovski župniji. Vse kar vidimo v kapelici, v hiši, v šolah, vse sta ona darovala in letos sta še posebno lep dar poklonila, ko sta z veliko skerbjo in z velikimi troški prizidala zračno in prostorno poslopje stari samostanski hiši.

Prosila je deklica ljubega Boga, naj jima vse dobrote, ktere skazujeta mladini, stotero poverne; naj ju še dolgo v svoji milosti zdrava ohrani, da bota gledala, kako drevesce, ktero sta vsadila, raste, cvete in daja obilen sad. Ginjen je bil g. Valenčič nenavadnega lepega voščila, in vesel je bil, ko je vidil, kako se njegova blaga vstanova lepo razcvita. — Sploh se mora priznati, da je letos naš zavod lepó napredoval. Zboljšal in polepšal se je vert, ter na novo ogradil. Obzidal in zaperlo se je dvorišče, kar je bilo z velikimi zaprekami in težavami združeno. Sedaj je prej prosto stoječa samostanska hiša primérno ograjena. Pričel se je 4. razred v novi, prostorni in zračni hiši, ktero je sozidal, kakor smo prej omenili, gosp. Valenčič. Pa Bog je pošiljal v minulem letu tudi križe dobrim redovnicam, med njimi je bil naj teži huda bolezen verle sestre Metodije, učiteljice ročnih del. Hvala Bogu, da je sedaj že popolnoma zdrava. Ljudstvo naše sploh jako spoštuje dobre sestre, ki se brezplačno žertvujejo v prid mladini. Bog daj, da bi tudi tisti liberalci, kteri niso do sedaj prijatelji samostanski šoli — hvala Bogu, da jih je jako malo — spoznali, kolika dobrota za faro je dobra samostanska šola, v kteri se deklice, od dečkov popolnoma ločene, podučujejo, in lepo kerščansko vzgojujejo.

Z dežele. (Češččenje Marije Device v adventu.) Prosim, sprejmite naslednje verstice v spoštovano „Zgodnjo Danico“, ki se po pravici imenuje danica, ker oznanuje in kaže nam pravi dan in pot k svetim nebesom. Ako se bomo deržali poti, h kteri nas nagiba in nam po nji sveti, gotovo v nebesa pridemo. Žalostno je, da sedanji čas toliko ljudi hodi rajši po temni poti in nočejo hoditi za svetlobo „Danice“, Marije Device; zarad tega je toliko nesrečnih, ki zajdejo v strašno temo pregreh in brezverstva in tavajo v pogubljenje! Naša „Danica“ tedaj je Marija Devica, od ktere je tudi naša „Zgod. Danica“ ime vzela. Ona nam vselej zanesljivo proti nebesom sveti. Kako veselo je bilo videti bogoljubne častilce Marije Danice v preteklem adventnem času, ko so pridno zgodaj hiteli k zornicam, obhajali devetdnevnic k prazniku brezmadežnega Spočetja, eni pred praznikom, drugi po prazniku! Kako ginljivo in prijazno je bilo

videti polne cerkve že v rano jutro in o večernem mraku pred lepo okinčanim oltarjem ali sicer podobami Marije Device! Polno častilcev Marijinih sem videl klečati, moliti, prepevati svete pesmi Mariji na čast. Ne vém, da bi bil kdo v preteklem adventnem času toliko prehodil in bil v tolikih cerkvah pri teh svetih pobožnostih, kakor pisavec teh verstic. Okoliščine so me napotile, da sem o tej priliki bil na pr. v cerkvi čč. oo. frančiškanov v Novem mestu. Lepo je bila ozališana cerkev, pobožnost ginljiva, na koru častljivo petje moškega zbora, da malokje tako spodbudno; tudi ljudi je bilo veliko in obnašanje lepo.

Bil sem v Gradcu v ondotni Marijini cerkvi, kjer je bilo tudi ginljivo; tam navadno vse ljudstvo poje celo sv. mašo za pevci na koru; tudi ljudi dosti. Bil sem na Dunaju parkrat pri sv. maši v cerkvi Marije Pomočnice; tudi tam se je bilo zbralo dosti častilcev Marijinih in petje je bilo skupno celo mašo. Kakor je po onih mestih velika brezbožnost vgnjezdna, je pa vendar tudi prav veliko dobrega in kerščanskega prebivalstva!

Večkrat sem bil v Ljubljani pri frančiškanih v adventu; tukaj je bila velika cerkev vselej polna. Izmed vsih krajev, koder sem hodil, se pač odlikuje naša Ljubljana; največ pobožnih častilcev sem videl v adventnem času onded klečati pred Marijinimi oltarji in goreče častiti njeno brezmadežno Spočetje.

Zastonj se péhajo hudovoljni brezverci, zatreti med ljudstvom kerščansko življenje. Naletel sem na popotvanji večkrat med ljudi zelo umazanega jezika in tudi gerdega obnašanja, ter si lahko mislite, ako po časnikih lažejo pred vsem svetom in nesramno kvasijo, da tudi v osebnem življenji in občevanji z drugimi niso boljši, temveč dostikrat še getši in hudobniši. Katoliška vera in čednost ima toliko zagriženih sovražnikov, da bi jo prav gotovo bili že zatertli, ako bi ne bilo Božje delo in torej v Božjem varstvu. Toda Marija, kateri je dano vse krivoverstva zatirati, tudi še zdaj kači glavo tare in varuje kerščansko ljudstvo, katero jo časti, da se popolnoma ne zgubi in ne odpade.

Lahko bi omenil še drugih lepih izgledov češčenja Marije brezmadežne, kar sem doživel; pa bilo bi morebiti preobširno. Omenim naj samo še nekega kraja pod Ljubljano, kar me je zelo razveselilo, ko sem namreč videl, kako se je mladina s starimi o večerih v adventu zbirala pri lepi kapeli čistega Spočetja in so tam skupno opravljali devetdnevnicu na čast Marijinega brezmadežnega Spočetja skoz vsih 9 dni. Molih so sv. rožni venec, litanije M. Božje in potem so dekleta zapele še kaj lepih pesem Mariji na čast. Ker sem imel tam opraviti, sem šel dva večera tudi jaz z njimi molit, ker to mi je bilo zelo všeč. Sploh moram pohvaliti pošteno obnašanje in govorjenje fantov in deklet tistega kraja; več dni sem tam bival, delalo je pri meni več fantov; toda ne kletvinje, ne druge nespodobne besede nisem slišal iz ust nobenega. Kako lepo je to in kako Bogu in Mariji prijetno! Oh, ljubi Slovenci in Slovenke, častimo Marijo, izročujmo se v njeno varstvo tudi v prihodnjem letu! Ona nas ne bo zapustila; varovala bo nas in prosila, da bomo srečno potovali po tej solzni dolini v svitlobi te nebeške Zgodnje Danice, Marije Device, in nas bo pripeljala k Jezusu, kamor vsi priti želimo!

Iz Amerike Collegeville Minn., („Zgodnji Danici“ za Božič.) (Dalje.) Kdo more popisati občutke, tega neustrašenega in gorečega misijonarja, ko je videl, da mu bode treba vse te brezštevilne in silno globoko ukoreninjene zapreke in zadržke odstraniti, predno mu bode mogoče orati pusto ledino, da vseje seme besede Božje, ter mu bode mogoče pričakovati pravega sadu. Ta vinograd Gospodov je bil v resnici poln kamenja, robide in bodečega ternja. Tukaj je on ostal dve leti in potem šel v Quebec. Čez nekaj mescev se je zopet vernil in pripeljal seboj P. Loniza Nikolas-a. Kako sta ta dva tukaj živela, nam zopet poroča P. Allonez sam. „Naše terpljenje je nezapodljivo, kako nečloveško ravnajo z nami ti divjaki, zaničujejo nas in psujejo kadarkoli in kjerkoli le morejo, in vse to prenašamo poterpežljivo iz ljubezni do Boga in zveličanja njih neumerjočih duš. K vsemu temu se pa še pridruži pomanjkanje vsih najbolj potrebnih reči, lakota je naš vsakdanji kruh. Potrebno je, da se eden v teh okoliščinah kolikor mogoče poindijani. Večkrat nimamo družega živeža, kot neke verste mah, ki raste po skalovju, mnogokrat nimamo družega kot zmeljene ribje kosti namesto moke, včasih pa moramo biti tri do štiri dni brez vsacega živeža. Indijanom navadno to ne dela velike preglavice, ker njih želodec je navajen tacega stradanja. Oni se dolgo lahko postijo, kadar pa imajo dovolj divjačine, se pa tudi za šest do osem dni najedó, ne da bi to njih zdravju škodovalo. Dve leti sta očeta Allonez in Nicolas tukaj delovala in se ostrejše pokorila kot puščavniki v Tebajdi.

Dné septembra 1669 nadomestil ju je slavni o. J. Marquette, odkritelj reke Mississippe, in ostal tukaj do leta 1671, ko se je zopet vernil v Sault-Saint-Marie (r. S6-Sen-Mari). Toraj od leta 1671 ni bilo nobenega duhovna več v La-Pointu. Lahko si mislimo, da je nekaj onih, ki so bili sprejeli sv. vero, in nekoliko onih, ki so se na to pripravljali, zopet počasi zašlo in zabredlo v stare navade, če prav podučevanja, katerega so se vdeleževali in zapomnili, niso pozabili, vsaj prvi rod ne.

Celih 164 let ni bilo nobenega duhovna ne v La-Pointu in ne daleč v okolici, kar je prav verjetno in zanesljivo, ker nobena zgodovina in tudi indijansko izročilo o tem nič ne omenja in ne poroča. Naš rojak preč. škof Baraga so bili prvi, ki so za onimi pervaki v te kraje prinesli besede sv. evangelija in edinozveličavne katoliške vere; in sicer 27. julija l. 1835. Lahko si vsakdo predstavlja kako strašansko da se je hudobni duh péhal med tem dolgim časom, da bi popolnoma ugonobil sad delovanja omenjenih jezuitov, ker občas njih navzočnosti je rabil vse pripomočke, da bi kolikor mogče opoviral njih apostoljsko delo. Zelo se je pa potrudil potem, ko so oni ta kraj zapustili, da, če bi mu ne bilo mogoče odverniti onih, ki so sv. vero sprejeli, se je vsaj vse moči napejal, da bi se dalje ne širila, da bi zopet inel vesoljno oblast čez to revno in zaslepljeno ljudstvo. Leta 1692 sozidal je na otoku sv. Magdalene, na vzhodnjejužnem kraju na lepo zvišanem mestu Francoz Le Sueur majhno terdnjavo, kakoršne je takrat kupčevalska društva s kožuhovino povsod inela. Tukaj so hranili blago, katero so potem Indijancem zamenjavali za dragocene kože, in kjer so hranili tudi té, dokler jih niso nabrali dovolj, da so jih potem odvedli v Kanado in od onod razposlali križem-svet.

Taki kraj je bil vedno malo uterjen, da so se ložje branili silovitim indijanskim napadom, kateri so se mnogokrat pripetili. Na taki terdnjavi je bilo večkrat več sto ljudi, posebno ob času, ko so se Indijani vračali iz lova in prinašali prodajat kož in tudi mesa. Vse blago, kar so ga spečali in zopet vse kar so nakupili, prevažati so morali v majhnih čolnih na tisoče milj daleč in na tem popotovanju so morali prenašati blago in čolne mnogokrat več ur daleč z jednega jezera na drugo, ali pa z jedne reke do druge, in pri tem prenašanju potrebovali so mnogo najemnikov, ki so bili navadno le Francozi. Na vsak kraj, kjer so se kupčevalci vtaborili, prihajalo je mnogo Indijanov od daleč okrog. Navzočnost teh omikanih ljudi, če tudi je bila večina izmed njih katoliška, se vé, le po imenu, ni imela nobenega dobrega vpliva na ondotne prebivalce, ne gledé na njih značaj, veliko manj pa na njih že tako slabo нравnost, ako je še vredna tega imena. Malo jim je bilo mar, da bi bili zboljšali dušno in telesno blagostanje teh zapuščenih in podivjanih sirot. Da so le veliko kožuhovine nakupili in uboge Indijane dobro ogoljufali in kervavo ožulili, pa so bili zadovoljni. Dandanes je neverjetno, da so take goljufije bile mogoče. Pa to še ni bilo naj večje hudo. Ti brezbožniki zanesli so med nje strupeno pijačo (iškotevabo) žganje, katera je tako rekoč cele rodove uničila, v malo letih spravila tje, kjer se ta pijača več ne rabi. Kdo je bil kriv njih vedno večjega ubožtva, kervavih preteпов in pobijanja, ki so povzročila dolgotrajne vojske, katere so uničile na stotine družin. Kaj je bilo vzrok, da njih boben ni utihnil noč in dan? Okoli tega bobna so skakali, vriskali in se na vse mogoče načine pačili, upijanjeni plesalci.* Kdo more popisati druge hudobije, ki so se tukaj godile; ni bilo ne greha, ne zločinstva, da bi se tukaj ne bil godil! Mnoga počenjanja zoper aa svo povzročila so med njimi kužljive in zatro; nam; bolezn, ki so jih kosle kot kosec suho travo, da nj so se še naučili novih hudobij od belih kupu vsev in so združevali vso spačenost in hudob'apor' svojo divjo in strastno naravo. To jih je bitred potiskalo v časno in večno pogubo. Ko so Indijava žganje okusili, niso se potem zmenili več za nobeno drugo stvar. Možje in mladenči, ki so popred pridno hodili na lov in se pečali z ribštvom, so zdaj to čisto zanemarjali. In če so prav še hodili na lov, vendar niso zamenjavali svojega plena za reči k življenju potrebne, in za orodja, ampak le za peklensko pijačo. Žene, ki so popred vsaj po naravnih postavah živele in skerbele, kolikor so mogle, saj za naravno izrejo otrok, so zdaj to naj poglobitnejšo dolžnost silno zanemarjale. Mladina pa, na katero se vedno upira upanje bodočnosti, živela je tako, da si pošten človek še misliti ne more in ne smé. Pomislimo, da je to ljudstvo v taki razuzdanosti živelo 143 lét, ne da bi jih bil kdo vodil na pravo pot in jim pokazal njih zmoto, ki je bila gotovo njih pogubljenje. (Dalje nast)

Amerika. Red-Lake, 11. dec. 1892. Prečast. g. misijonar Simon Lampè piše svoji materi: 1. jul. 1892 so nas bili prvič obiskali naš milostni gospod škof Jakop Ms Golrik v Beli zemlji (White Earth), kjer so 166 Indijanov birmali. Mesca sept. sem šel proti Gorenjemu jezeru na La-Pointe, kjer so naš rojak ranjki škof Baraga bili že leta 1835 začeli mi-

sijonariti in sicer s prav dobrim vspehom. Ta misijon je izmed naj slavnejših v Zedinjenih državah. Baraga so obnovili ta misijon, ki je bil 164 lét zanemarjen. Cerkev stoji na otoku Madeleine-Island, 3 milje od suhe zemlje. Ne morem Vam dopovedati, kaj sem čutil v tej cerkvi, ko sem daritev sv. maše opravljal na ravno tistem oltarji, kakor naš Baraga blagega spomina. O tem starem misijonu bi se dalo popisati cele pole.

Iz La Pointa odrinil sem v Duluth, k pogrebu našega rojaka Lovrenca Lavtizarja, ki je bil l. 1858 3. dec. tukaj na Red-Laku zmerznil. Prečast. g. Buh so ga izkopali v Krovingu, kjer je počival že 34 lét, in so ga pripeljali v Duluth na novo pokopališče. Blizo 20 duhovnov je bilo takrat navzočih.

Nato se podam na g. Pircev stari misijon, tukaj med našimi Očipvani: White Lake Point, Lake Winnibigošehieb, Leech-Lake in Cass-Lake. Vozil sem se večji del v indijanskem čolnu. Veliko so mi Indijani pripovedovali o gospod Pircu, ki jih je veliko kerstil po teh krajih od l. 1852—1868.

Preljuba mati, zares prav nevrednega se štejem hoditi po stopinjah tako velikega misijonarja, ki je bil, rekel bi skorej, drugi sv. Pavel našim Očipve Indijanom tukaj v Minnesoti. Veselilo me je videti, kako se ti Indijani dobro deržé sv. vere, dasiravno nimajo ne cerkve, ne duhovna. Ljubi Bog je tudi meni dal veliko duhovnega veselja na tem popotovanji: kerstil sem 19 osób. polovico odraščeni. V Lech-Laku hočejo imeti duhovna, tam je že kakih 150 katoliških duš; ali duhovnov nam pa tako zelo primanjkuje! V celi škofiji nas je samo 25. Svete božične praznike mislim obhajati v Leech-Laku, ta postaja je kakih 60 milj oddaljena od Red-Laka. Indijanov je tam vsih skupaj 1300 — več kakor tukaj.

Preljuba moja mati, voščim Vam prav veselo in srečno novo leto. Nebeški Oče naj Vam tisučero poverne ves trud in skerbí, ki ste jih imeli zaradi mene. Naj Vas ohrani zdrave še prav mnogo lét. Prosim tudi, molite za spreobrnjenje naših Indijanov, ajdov, ki jih imamo še blizo 5 tisuč... Vaš hvaležni sin P. Simon O. S. B.

Op. Kako lepo se v tem pismu razodeva pravi poklic bivšega našega gojenca za duhovski stan in posebej za misijon, in pa goreča ljubezen in hvaležnost do lastne matere! Dijaki naši, učite se, izgledujte se!

Iz Marija-Zvezde. (Sveti Oče in trapistovska ubožnica) Prošeni smo naslednjo očitno zahvalo naznaniti.

Njih Svetost papež Leon XIII so pri zaslišanji Trapistovskih višjih 8. oktobra 1892 posebno se ozerli na našo ubožnico v Bosni. Prašali so s prav posebno zanimivostjo, kako ta naprava napreduje in razoleh so posebno zadovoljnost zaradi naše delavnosti ter podelili apost. blagoslov.

Ozirajoč se na mnoge in velike dobrote, ktere so nam dohajale preteklo leto od naših prijateljev in dobrotnikov, jim o tej priliki prav iz serca kléemo: „Bog plačaj!“ Novorojeni Zveličar svetá povračuj tisučero veliko ljubezen našim blagodušnim dobrotnikom; po njih predobrotnem in plemenitem podpiranju smo postali zmožni našo ubožnico povekšati in večé število sirotinskih bosanskih otrok sprejeti in oskerbovati stanovanje, živéž, obleko in poduk. Tudi za nastopno leto usojam se še prositi naše pre-

* Mar delajo dosti lepše maskare omikancev?

spoštovane dobrotnike da bi nadaljevali svojo navadno ljubezen in dobroto za bosanske sirote.

Pisma itd. naj bi pošiljali naravnost v Marijo-Zvezdo do našega brata Fridolina Teller-ja v Darfeldu na Vestfalskem, ki od onodod razpošilja odgovore, in ki od tam gori pospešuje koristi naše misijonske ubožnice. Na vsako poslanje pisem itd. se da poterdilo.

Ob enem naznanjamo, da mladi kupčevalci, rokodelci in drugi, ki so stari 20 lét ali več, in se čutijo poklicane v samostansko življenje, se sprejemajo v Marija-Zvezdi pri Banjaluki v Bosni. Bolj natanko, ako se želi, pojasnuje to reč br. Fridolin Teller. Lepi poklic, sodelovati pri zveličevanji duš in reševanji bosenskih sirot.

Iz Teržiča. (IV. računsko poročilo Vincencijeve družbe v Teržiču za leto 1892.) Blagoslov Božji je bival tudi v pretečenem letu nad našo družbo. Radodarnost p. n. dobrotnikov je konferenci omogočila, da je podpirala na mesec povprek po 46 revežev, nekatere tudi z večimi prispevki.

Bog poverni vsem p. n. dobrotnikom!

Med letom so umerli trije dobrotniki in šest revežev; priporočajo se v pobožen spomin.

Malo pred koncem leta je vsled prestavljenja iz naše konference se ločil v. č. g. kapelan Jožef Brus; konferenca ga bode zavoljo njegovega vspešnega delovanja in prikupljivega obnašanja imela v častitem spominu.

Dohodkov je imela družba 3204 gld.; izdajkov pa 3090 gld.; tedaj gotovine v blagajnici 114 gld. Vsega premoženja ima družba 3234 gld.

Med dobrotniki je neimenovan daroval 2000 gld. za družbino ubožnico. Darovalo jih je nekaj po 50 gld. eden 180 gld. itd. Bog blagoslovi verlo družbo!

In Christophorum Columbum*)

Carmen seculare.

Me cordis aestus trans mare Atlanticum
Rapid. Migrandum est. O nova littora,
Tellus Columbo obiecta primum,
Bellipotens America, salve!

Iam non, ut olim, barbara, non rudis,
Non vineta turpi compede; nunc sagax,
Nunc impigra humanas in artes,
Libera nunc, opibusque plena,

Grandescis ultro, latius imperas,
Rerum tuarum compos et arbitra;
Tam clara fulges, ut vetustae
Laudibus invideant sorores.

Ultra quid optes? O utinam queas
Praeire sancta Romulidum Fide,
Sic, ut vel Europam puderet
Dulce iugum repulisse Christi!

Crescant, revulsis undique iurgiis,
Devota sacris pectora Clavibus:

Monstris fugatis, Crux utramque
Una plagam teneat subactam.

Hoc mente volvens, hoc sibi deprecans
Formidoloso se pelago dedit
Ligur, fatigatasque pupes
Per vetitas agitavit undas.

Audis? Leonis Christiadum Patris
Vox, auspicati nuncia temporis,
Te praevalentem foederatis
Viribus, ad Fidei triumphum

Invitat. Altis culmina plausibus
Vallesque saltusque et vada perstrepat:
Missuriae arva urbisque Penni, et
Oppida Virginiae resultent.

Simulque ab austro laeta remugiat
Porrecta tellus: plaudat Amazonum
Gurges, Magellanisque clausae
Rupibus exagitantur undae.

Laus est et ingens gloria subiici
Gentes tiarae. Tangite dexteras
Petro dicatas. Iam quid obstet,
Pontificis praeeunte nutu?

Christum professi nil popularibus
Frenis abhorrent, dum viget aequitas.
Effusa virtus Vaticana
Sorte pari fovet alta et ima.

En, quos, o τρυφή, innoxerant aequore
Olim Coltraj, nunc autem melioribus
Nodis riki so uscipitatque
Magnaredlo ingenium Leonis.

so
ervi i Octavius Cagraci. S. I.

bile

Razgle^{kc} po svetu.

Inomost. (General oo. jezuitov v Inomostu.) Dne 5. t. m. je prečast novoizvoljeni general oo. jezuitov prišel iz Feldkirchen-a in ostal nekaj časa v inoškem kolegiju. Ker se ni še slišalo, da bi bil kdaj general obiskoval okrajino, torej se je zdelo, da ne le redovna hiša v Inomostu naj bi imela to čast, temveč tudi drugi kolegiji in hiše cele okrajine (provincije); se ve, da to pa le posredoma, zastopani po rektorjih in superijorih. Zato so bili višji k pozdravljanju povabljeni v Inomost, in prišlo jih je kljubu poklicnim opravilom in neugodnega letnega časa prav veliko. Generalova čezmerno velika prijaznost in priljudnost je tako dobrodejno in ginljivo vplivala na pričujoče, da bode spomin na to obiskanje ostal globoko vtisnjen v vsih njegovih osrečenih sinovih, Tudi mladenči na ondotni bogoslovski fakulteti in v velikem jezuitovskem institutu bivajoči bogoslovci iz prav različnih dežel so bili s priserčnim ogovorom razveseljeni.

*) To vzvišeno poezijo je prinesel gorški skofijski list (Folium periodicum) za mesec listopad in gruden 1892, ki izhaja Moderatore doctore Antonio Mahnič.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosenec).

a) Glavni namen:

Škofovski jubilej Njih Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konc.)

Boga socialisti že več ne imenujejo, ker mislijo, da so z njim že opravili, ali bolje, ker menijo vedeti, da morejo mirno prepustiti boj zoper Boga brezbožnemu prostožidarstvu in Kristusu sovražnemu judovstvu, katero ima moč in denar. Kjer imajo ti gospodstvo v svojih rokah, se silno trudijo zatreti celo božje ime; drugi državniki delujejo vsaj v svoji neskončni zaslepljenosti večkrat z občudovanja vrednim naporom, da naložé Cerkvi nove verige ter s tem spodkopujejo versko življenje.

Ni tedaj drugje pomoči, ko v Jezusovem imenu; Kristusa pa najdemo v njegovi Cerkvi; Cerkev pa je tam, kjer je Peter; Peter pa živi v svojem pravem namestniku Leonu XIII. Blagra nam je tedaj iskati v tesni zvezi z jubilejnim starčkom v Vatikanu. Čim hitreje in tesneje se spolnuje ta zveza, tem hitreji in popolniji je blagor, in zatorej spoznajmo hvaležno kot milostno vredbo božje previdnosti to, da vleče tje serca vseh zvestih katoličanov vesoljnega svetá zavoljo te slavnosti ter napravi na ta način gibanje, katero bo gotovo, kakor leta 1888, pridobilo si mnogo drugih; molimo pa tudi k najvišjemu Gospodu življenja in smerti, da staremu slavljenču in nam vsem dodeli doživetni ta dan z bogatim dodatkom. Kaj da nam je še sicer storiti, ako hočemo mi in vsi in prav posebno pa prevzvišeni slavljenec deležni postati najobilnišega blagoslova tega dne, nam se je že večkrat povedalo in razložilo; omenimo naj zidanje cerkve sv. Joahima in darove za sv. Očeta in ponavljajmo nekaj družega še bolj, namreč prigovarjanje k molitvi. Zdi se nam vsaj, da ne moremo skoraj boljšega storiti, kakor o začetku vsacega leta semkaj postaviti za ude molitvenega apostoljstva besede sv. Pavla: „Prosim vas tedaj pred vsemi rečmi, da naj se opravljajo prošnje, molitve, priporočevanja in zahvaljevanja za vse ljudi;“ in živo se spominjajmo aposteljna narodov, kako Leon XIII v omenjeni okrožnici o rožnem vencu sklenejo gledé svoje slavnosti tako-le:

„Sicer od svojih otrok, katerih tako veliko do brotljivost in ljubezen do nas vidimo, močno in bolj ko vošila in hvalo pričakujemo, zahvaljevanja in pobožnih molitev in prošenj k Bogu. Naše največje veselje bode, ako s prošnjami dosežejo, da vse, karkoli imamo še moči in življenja, karkoli vživamo še časti in vpljiva, koristi Cerkvi, posebno pa, da se sovražniki in zgubljeni, ktere naš glas že dolgo kliče, zopet povernejo in z nami združijo. Vsem našim ljubljanim otrokom pa naj bi še, ako Bog hoče, za prihodnjo slavnost obilno dotekali darovi pravičnosti, miru, sreče, svetosti, vseh dobrot: to molimo k Bogu v očetovski ljubezni, kot zastavo podelimo pa apostolski blagoslov.“

b) Posebni nameni.

16. **S. Marcel.** Srečna zadnja ura. Uboge duše v vical. Prav posebne zadeve mnogih predstojnikov. Sramožljivi hišni ubožci.

17. **S. Anton Puščavnik.** Odvernitev pretečih božjih sodb s spreobrnjenjem in pokoro. Redovni višji in njegova občina.

18. **S. Petra Stol.** Poveličanje papežtva s slavnostjo Leona XIII. Kerščansko vravnanje srednjih in višjih šol.

19. **S. Kanut.** Vernitev zgubljenih severnih bratov k sv. Cerkvi. Mnoge semeniške zadeve. Šolski otroci in dijaki.

20. **Ss. Fabljan in Sebastijan.** Odvernitev kolere. Boljša verska skerb med vojakt. Svojci na tujem.

21. **S. Neža.** Veri in čistosti žugajoča nevarnost pri mladini. Pridobljenje čednostnih tovaršev življenja. Stanovitno premanjanje glavnih napak.

22. **S. Gaudencij.** Resnost in razum ljudskih vodjev za kerščansko rešenje delavskega vprašanja. Zidanje vee vzgojevalnih zavodov.

(Konc. nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Več mladenčev za obvarovanje pred pohujšanjem. Pomoč za spolnovanje četrte zapovedi Božje. — „Serčno se priporočam v bratovsko molitev vsim udom, da bi mi ljubi Bog na priprošnju N. lj. Gospé presv. Serca in sv. Jožefa dodelil ljubo zdravje, ker že dva mesca sem zelo bolna in mi zdravila nič ne pomagajo. Po uslišanji bom zahvalo po „Danici“ naznanila. — Sin prosí, da bi na prošnjo naše lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. mati se spreobrnčila.“

Zahvale

V spolnjenje svoje obljube se preserčno zahvaljujem. Naši ljubi Gospé presv. Serca, sv. Jožefu, sv. Ant. Pad., sv. Frančišku Seraf., sv. Boštjanu in sv. Agati; na njih priprošnju sem zado dobila od presvetega Serca Jezusovega polajšanje in pomoč v težavah in potrebah, dušnih in telesnih. Na veke bodi hvaljeno presveto Serce Jezusovo!

H. T.

Bog bodi 1000krat hvaljen! Presveto Serce Jezusovo me je na prošnjo sv. Frančiška Dvočaka (Hofbauerja) rešilo dolgoterpečega, terdovratnega zla.

Iz Kl.

Iskreno zahvalo naznanjam preljubeznjivi Materi Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padov. za odstranjenje neke neprijetnosti!

Neim.

Priserčna zahvala bodi Lurški Materi Božji! Večkrat sem imela hudo bolezen na očeh. Zatekla sem se k Lurški Materi Božji, ter obljubila v Zg. Danici razglasiti, ako me usliši. Rabila sem lurško vodo in opravljala devetdnevnico. Kmalu potem me je pustila bolezen in zdaj, dasi se je poprej bolezen večkrat ponovila, sem zdrava, hvala Bogu in Lurški Materi Božji!

A. P.

Dolgo časa že zvesto služim neki kerščanski družini. Hudobni duh je hotel zasejati seme razpora tudi v naš tih mir in sperva se mu je to posrečilo. Prišla sem večkrat z gospo navskriž, prizadevala sem se vse poravnati, kar sem morebiti zagrešila, pa bilo je zastonj. Zatečem se k Mariji Devici, obljubim, da objavim zahvalo, če me usliši. Uslišala me je. Zopet se je povernil mir. Zato pa se tem potom iz serca zahvaljujem Materi nebeski, najboljši materi kerščanskih družin.

Neimenovana.

Obljubila sem, ako zadobim po priprošnji naše ljube Gospé presv. Serca zdravje v hudi očesni bolezni. v „Danici“ očitno razglasiti svojo zahvalo. Moje upanje se je spolnilo, preblažena Devica mi je zdravje sprosila. S preserčno hvaležnostjo spolnujem tedaj svojo obljubo in vsakemu, kateri je v bolezni ali v potrebi, kličem: Zateci se k njej, katera je „Zdravje bolnikov!“

V Ljubljani meseca decembra 1892.

Franciška Paj...

V nevarni bolezni, previdena s svetimi zakramenti za umirajočo, prosila sem presv. Serce Jezusovo, žalostno Mater Božjo in sv. Antona, naj me ozdravijo — ter obljubila tudi očitno naznati, ako ozdravim. In res, v treh tednih sem popolnoma okrevala. Hvala bodi torej presv. Sercu Jezusovemu, žalostni Materi Božji in sv. Antonu za to veliko milost!

V Ljubljani meseca decembra 1892.

S. Ksav. L.

Listek za raznoterosti.

Cerkveno leto g. kat. Jan. Kumljanca prične „Danica“ prinašati s prihodnjo številko; kdor želi celo imeti, je še čas naročiti se na Danico.

Vr.

Ljubljana. Katoliško politično društvo je preteklo nedeljo ob enajstih obhajalo svoj občni zbor, pri katerem se je zbralo nad 70 družbenikov, med drugimi deželni glavar Oton Detela, poslanca Klun, Povše itd. Društveni predsednik je pričel zborovanje in pojasnil, kako važno je preteklo leto zaradi zelo pridnega in koristnega delovanja njegovega, zlasti kar tiče prvi katoliško-slovenski shod in shode po deželi itd. Zares, kdor se le malo spominja, kaj je društveni odbor vse delal, mora priznati, da ga ni skoraj društva, katero bi bilo toliko in tako koristno delalo in tudi toliko doseglo, kakor katoliško-politično društvo v preteklem letu. Bolj na drobno je to delovanje pojasnil društveni tajnik g. A. Kalan. Poslednjič je bil voljen odbor, kateri se je v ponedeljek konstituiral. Bog daj društvu svoj blagoslov in dosedanje delavnost tudi nadalje.

Prečast gosp. kanonik Jos. Marn je doveršil 30. letnik svojega „Jezičnika“ in v predgovoru se poslavlja na slovniškem polju s svojimi čitatelji, kateri so toliko let z veliko zanimivostjo prebirali, kar je s toliko marljivostjo in učenostjo prinašal v teh zvezkih, katerih poslednja številka se dobiva v Katol. bukvarni po 30 kr. Ali po pošti po 35 kr. Ker se njegova bolezen še ni zboljšala, bodi še nadalje prijazno priporočen prijateljem in znancem v iskreno molitev in priprošnjo pri Bogu.

Kaj bi stercila Katoliška družba za 50letnico sv. Očeta — so se pomenkovali nekateri „udje katoliške družbe.“ Nadaljevanje je v sobah katol. družbe v nedeljo-večer ob 7ih. Povabljeni so odborniki.

Novina za novo leto. „Primorski List,“ za slov. ljudstvo, izhaja 5. in 20. vsak mesec, cena 1 gld. za celo leto. Vredništvo in opravništvo v Terstu, Via Montuzza št. 3. — Piše zelo čversto

Amerika. Iz Lapointea piše 11. dec. preč. misijonar Simon Lampe: „Naš preč. opat Bernard Ločnikar so odrinili 19. nov. na otok Bahama ogledat misijon kjer tudi tam so misijonarji benediktinci.

Duhovske spremembe.

Faro Guštanj je dobil č. g. Franc Centrih, župnik Černski; faro St. Waliburgen pa čast. g. Henr. Binder, do zdaj župnik v Sirnici. — Prestavljeni so: č. g. Anton Coufal, kaplan v Zagorici, gre za provizorja v Sörg; č. g. Anton Pelnar, do z aj provizor v Guštanju, za provizorja v Černo; č. g. Vojteh Krejči, provizor v Meiseldingu, za kaplana v Stall; čast. g. Jos. Konáš, kaplan v Pusarnici, za kaplana v Zagorici; č. g. Jan. Druncky, kaplan v Černi, za kaplana v Pusarnico. — Razpisana je fara Lipaljaves do 1. februarja 1893.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župn. Jernej Jarc 1 gld. — Neim. dobrotnica 5 gld. — Gospa J. D. 50 kr. — G. Luka Šabec 1 gld. — Neimen. gospodičnja 3 gld. — Č. g. župnik Fr. Brulec 5 gld. — Č. g. kapl. Jan. Zupan 4 gld. — V. č. g. prof. Jožef Klemenčič 10 gld. — V. č. g. prof. Ant. Keržič 50 gld. — Preč. g. dekan Ant. Aleš 5 gld. 20 kr. — S pripisom: „Dam, kar imam, 3 gld. kron še nimam“. —

Odgovor:

Če bi tudi jih imeli,
V žepu ne bi jih terpeli;
Več ko krone so svitlé,
Vaše lepo je sercé.

Preč. g. misijonar P. J. Jeram 1 gld. 30 kr. (ostanek od naročil za kacega revn. in pridnega dijaka). — Č. g. žup. Mart. Narobe 5 gld. — Neimenovana 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. žup. B. Bartol, 10 gld. — Č. g. R. Merčun nunski katehet v Ljubljani 25 gld. — Neimen. 34 kr. — Po Urši Smolej iz Kranjske gore 3 gld 50 kr. — Mina Cuznar 4 gld. — Ana pl. Rauscher, učiteljica v Šempetru 1 gld. 20 kr. — Po v. č. g. žan. Rozmanu 30 gld. — Č. g. župnik M. Narobe 2 gld. — Dva uda 1 gld.

Za sv. Očeta: 20 gld. in 1 cekin za 20 kron. Gorjanska fara z vv. čč. gg. duhovnima pastirjema. — G. Luka Šabec 1 gl. — Po v. č. g. dekanu Kamniškem Fare naslednje: Nevlje 3 gld. 50 kr.; — Tunjce 3 gld 30 kr.; — Sp. Tuhinj 6 gld.; — Zg. Tuhinj 8 gld.; Kamnik 24 gld.; — J. O. 10 gld. — Č. g. župnik L. Urbanija 26 gld. darovali farani za papežovo 50letnico.

Za cerkev prese. Jezusovega Serca: G. Luka Šabec 1 gld.

Za brat. S. B. Telesa: G. Luka Šabec 1 gld.

Za Deteljuba: Č. g. župnik M. Narobe 1 gld.

Za Don-Boskove misijone: Č. g. žup. M. Narobe 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Brulec 2 gld. —

Za najpotrebniše misijone: Kat. Vidic 5 gld. — po v. č. g. dr. L. iz Naklega 30 gld. — Luka Šabec 1 gld.

Za Marijanisce: Č. g. župn. M. Narobe 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. župnik M. Narobe 2 goldinarja.

Zaradi pomanjkanja prostora nekateri Darovi prihodnjič.